

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disquisitionvm Magicarvm Libri Sex

Delrío, Martín Antonio

Mogvntiae, 1624

Monitio VI. Quæ remedia tutiſſima.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62472)

facrilega, vana & superstitiosa foret, quia ad hunc effectum vim supernaturalem ea verba non acceperunt. Vana quoque est prolatio aliorum verborum, quæ non est ex usu Catholice Ecclesie recepta. Si quis itaque vana huiusmodi, vel verba vel facta adhibet, superstitiosus est, & diabolicus est effectus operis, quod probatu non est difficile. Effectus iste non est naturalis, quia quæ adhibita sunt media naturalem vim ad eum non habent, nec est miraculosus & à Deo, quia testimonium illi nullum perhibet sacra Scriptura, nec Ecclesie Catholice consuetudo aut doctrina. Procedit itaque ex occulta quapiam spiritualis creature operatione: non Angelicæ, quia Angeli semper faciunt Dei voluntatem, & cum Deo mendacium ac vanitatem omnem detestantur: restat, ut operentur hic cacodæmones, superstitionis inventores & amatores. Quare, qui hæc faciunt, Deum deserunt, & demonis doctrinæ atque imperio se subiciunt, cuius auxilium exposcunt, & opera viuuntur.

MONITIO VI.

Quæ remedia tutissima.

I quis afflictus vel vexatus sit à maleficis seu à dæmonibus eorum opera, & pro remedio vel consilio confessorium consulat: is illum inducat ad remedia Ecclesie consueta, maxime ad emendationem malæ vitæ. Theologi movent, & duo consideranda, Deum qui hæc mala permittit, & diabolum qui mala inferre: nam nihil hic inferre poterit, nisi ille permitteret, nec nocere potest, nisi in quem, ut sciat Deus permittit, nec plus illi ipsi nocere, quam

quantum Deus permittit. Minus longè potest, quam vult, aut iactat se posse. Præclare D. Antonius Magnus: Nos nec eius pollicitationibus credere, nec eius minas formidare debemus. fallit enim semper, nihilque verum promittit. Nam si non in omnibus mentiretur, quomodo talis, & tam infinita promittens, hamo crucis ut draco inuocatus à Domino est, & capistro ligatus ut iumentum, & quasi mancipium fugituum vinculus circulo, & armilla labia perforatus, nullum omnino fidelium deuorare permittitur? Nunc miserabilis, ut passer ad illudendum irruitus à Christo est, calcaneo Christianorum substratus gemit, ille qui vniuersa maria à se absorpta plaudebat: ille qui manu sua terrarum orbem teneri gloriabatur, ecce à nobis vincitur, ecce me aduersum se prohibere non potest disputantem.] Nimirum ligatus est à Deo, macro latronis retusus ab eo per quem, cum quo, & in quo facta, quæ fiunt, omnia. Tibi homo imputa, quod in te possit, quod in te ut possit Deus finit. Si alligatus diabolus est (inquit B. August. ser. 197. de Temp.) quare tantum adhuc proualeat? Verum est fratres carissimi, quia multum proualeat, sed tepidus, & negligentibus, & Deum non timentibus in veritate dominatur. Alligatus est enim tanquam catenus innexus canis, & neminem potest mordere, nisi qui illi se motifera securitate coniunxerit. Iam videtur fratres, quia stultus est homo ille, quem canis in catena postius mordet. Tu te illi per cupiditates & voluptates sæculi (addo peccata, superstitionesve) noli coniungere, & ille ad te non presumet accedere.] eadem habet Casarius lib. 5. miracul. cap. 52. Certè quoad Deum, causæ cur permittat esse solent, vel peccata, vel probitas famulorum eius, propter peccata permittit, ut puniat præterita,

vel vt

vel ut arceat à futuris alioqui: probat-
 tis vero gratia permittit, vt magis hu-
 milientur, vel vt probetur eorum con-
 stantia & fides. ob has causas Deus dæ-
 mone vtitur, tanquam licitore aut car-
 nifice bonorum. dæmon autem alium
 longe finē sibi proponit, & Dei volun-
 tatem gnarus exsequitur non cogitans
 hæc ad salutem humanam & gloriā di-
 uinam à Deo dirigi, sed conatur exstatu-
 rare malitiam suam, & odium explere
 nocendo hominibus, & simul si queat
 in superstitionem aliquam illos pertra-
 here. Itaq; non potest salubrius consi-
 lium iniri, quàm quo quis & Dei volū-
 tatem perficiat, & dæmonis proteruiā
 atq; odium eludat. hoc autem præstāt
 remedia Ecclesiastica. vt exēpli causa,
 si qua domus spectris, aut alia dæmonū
 infestatione sit inquieta, statim inquilini
 conscientiam excutiant, centerantur,
 & de peccatis confessionem institu-
 tuant, & omnia de domo remoueant,
 quæ Deo queant displicere, deuotē in-
 super se Deo commendent, & Deiparæ
 & Sanctis: & interea dum durat vexa-
 tio, quotidie mane ac vespere Sacer-
 dos quispiam habitu Sacerdotali indu-
 tus, cum stola, cruce, & aqua benedicta
 accedat, & lustrat omnia domus cubi-
 cula & loca alia, recitans deuotē, Psa-
 lum: *Qui habitat in adiutorio altissimi,*
 & Euangelium S. Ioannis, *In prin-*
cipio erat verbum, & alias preces
 pias & exorcismos, qui Dominicis die-
 bus in benedictione aquæ contra dæ-
 monum vim & insidias leguntur: po-
 nantur per singula præcipua domus lo-
 ca rami Palmarum benedicti, & can-
 delæ benedictæ, iubeantur dici Missæ
 varijs pijs, & Deum timentibus pro
 quiete familiæ illius, & vt Dei ira cesseret,
 & mittat custodem Angelum suū, qui
 domo illa dæmonem exturbet: caueat
 autem, ne cum dæmone sermonem vi-

A lum misceant, vel loquenti quidquam
 respondeant: multoq; magis caueant,
 ne quem Magum, aut vlla superstitiosa
 vexationi reprimendæ remedia accer-
 sant. Sed magna spe & fiducia in Deū,
 misericordiam eius summa cum paciē-
 tia præstolentur. [*Sic Cyruelus d. c. I. in*
sine. Sed hæc remedia fufius nobis nunc
 non sunt probanda, quia id præstitimus
 supr. lib. 6. Nunc adeo remedia per in-
 cantationes & superstitiones, vel nihil
 prodesse, vt patuit in lepra Constanti-
 ni, cui potius nocuerunt, vt docet Ni-
 cephor. libr. 7. hist. c. 33. vel si sanent ad
 tempus tantum sanare, & postea reiu-
 cidere in morbum eundem vt legimus
 de Hadriano Imp. apud Xiphilinum in
 Hadriano, & Zonar. tom 2.

C MONITIO VII.

Pro ijs qui curiosi sunt diuinationum, & secretorum.

ALES moneantur, etsi desi-
 derium sciendi (teste Philo-
 sopho) cunctis naturale sit;
 tamen id non oderandum esse
 habentis legis Dei, & rectæ rationis, qui-
 bus nisi frenetur, infrenis equi more
 nos cupiditas hæc in præceps abripiat,
 Legi diuinæ & rectæ rationi consenta-
 nea regula est, Non velle aut conari sci-
 re, quæ lumine naturæ scire non possu-
 mus, & diuina solummodo reuelatio-
 ne sciri queunt: & in illis ipsis, quorum
 scientiam possumus labore nostro, aut
 industria consequi, rectum & probum
 discendi modum tenere, ne regiam tu-
 tamque viam deserentes inani labore
 quærendi defatigemur, & per inuia ac
 deuia ablati optatam metam nunquam
 cursu contingamus, hæc docemur à
 Spiritu sancto, cuius sunt ista: *Sicut qui*
mel multum comedit, non est ei bonum.

Videb. ca. 9. lict. 4.

sic qui